

тъмняваше, сливаше се, ту, разтворила зеници, облизваше съ бѣлотата си окадената стена на огнището

Витанъ стоеше каменно неподвиженъ и безмълвно гледаше потъмнѣлото пръстено лице на жена си. После колѣнчи, цѣлуна студениятъ кокалести ръце и прошепна смекчено :

— Прости!

И като стана, закрачи той изпърво отъ единия жгълъ на стаята до другия и спрѣ. Нѣкъде съ трѣсъкъ се хлопна врата, излая песъ и самотниятъ зловещъ вой като птица прониза тишината.

И той закрачи пакъ, закрачи мълчаливъ и правъ съ очи напрегнати, вторачени напредъ. И така той крачи дълго-дълго, докато една студена ржка потърси неговата. Той се отдръпна ужасенъ: Изкривеното червено лице на мъртвата го гледаше насмѣшливо.

— Недоглеждашь и ти... тоя дяволски кръгъ ще мине и презъ тебе, — съ ядъ произнесоха запъненитѣ зловонни уста и два реда едри жълти зъби се очертахъ.

— Какво отъ това, — като на сънъ изрече той, съ опипване намѣри калпака си, наложи го и тръгна по сокака отпуснатъ, обезумѣлъ и мраченъ, като самата парцалива неясна нощъ, която отдавна бѣ приспала селото.

Безъ изповѣдь, на свой редъ и той замина по вѣчния пѣть. И когато потъваше тѣлото му въ застоялитѣ води на вира, денятъ на неговото раждане, хиляди пѣти несвясно проклинатъ, се изгуби въ безкрайната върволица на чернитѣ години.